

Truyện Phan Thị Tần

Vnthuquan.net, 2009.

Anh chỉ nhớ em thôi

Nguyên thường có cái thú là ngồi trước màn ảnh truyền hình để xem chương trình thời sự. Chẳng phải anh muốn có thêm kiến thức về tình hình trong tỉnh tuần qua đâu, mà bởi vì trong chương trình thời sự mỗi đêm, người phát thanh viên chẳng ai khác hơn chính là Quy. Thật là thú vị khi có người yêu xuất hiện trên ti vi hàng đêm để ngắm nhìn. Rồi chẳng bao lâu khi Quy trở thành "bà xã của ông Nguyên", Nguyên vẫn không bỏ thói quen ngắm nhìn vợ mình qua màn ảnh nhỏ như thế.

Nghề nghiệp của hai người hoàn toàn không giống nhau. Quy tốt nghiệp đại học kinh tế, nhưng có bao nhiêu người có bằng cử nhân kinh tế nên Quy đành phải ở nhà, mỗi buổi sáng ra phụ bán cho shop

quần áo của mẹ. Cho đến khi đài truyền hình thi tuyển phát thanh viên, Quy cũng nộp đơn cầu may, nhưng kết quả cuối cùng là đài chỉ tuyển có ba người mà Quy thì đứng... thứ tư. Mặc dù đậu vớt, vận may lại đến với Quy vì có một cô trong tốp ba người nhờ đoạt giải giọng hát hay trên sóng phát thanh truyền hình nên đã xin nghỉ việc để vào TPHCM tìm cơ hội. Thế là Quy có việc làm.

Sau này ông Giám đốc vẫn gật gù cái đầu khi nói chuyện với Quy: "Chú không ngờ cháu lại là phát thanh viên giỏi. Suýt tí nữa thì một tài năng bị thất nghiệp". Quy chỉ cười, mỗi lần Quy cười thì hai hạt gạo ở hai bên má cứ rung rung khiến cho khối chàng trai phải ngẩn ngơ.

Hôm chính thức trở thành phát thanh viên, Quy đã mời Nguyên đi ăn nhà hàng. Đó là ngoại lệ, bởi vì từ ngày quen nhau, do phải góp nhặt tiền bạc để làm đám cưới, cả hai chỉ rủ nhau đi ăn vỉa hè. Bà bán thịt vịt ở Cầu Dừa đều quen mặt hai người. Khi thấy họ xuất hiện, ngay tức khắc bà đem ra một đĩa tiết canh, một cái đùi luộc, cổ đầu vịt và một chai bia Sài Gòn, có khi hai người chán ăn thịt vịt, lại chở nhau đến tận quán nhỏ dựa theo dòng sông Cái, kêu nửa con gà luộc.

Quen Quy, dần dần Nguyên trở nên nghe lời Quy giống như một cậu học trò luôn luôn tin tưởng tuyệt đối vào những bài giảng của cô giáo. Việc mỗi đêm Quy xuất hiện trên màn ảnh nhỏ đã khiến cho Nguyên "yên bụng" vì chẳng có anh chàng nào "mắt liếc ngược liếc xuôi" tán tỉnh Quy. Lễ cưới được tổ chức sau hai tháng Quy về đài phát thanh truyền hình.

Dáng Quy nhỏ xịu, khi mặc áo dài Quy thật mảnh khảnh và trông yếu đuối làm sao. Thời đi học, Quy được bầu làm lớp trưởng, những cậu học trò cùng lớp đã tặng cho Quy một cái tên rất ư là học trò: "Bà lớp

trường". Mặc dù là con gái, nhưng do bản tính năng động nên bọn con trai trong lớp đều e dè Quy. Quy mang tính cách của một người chỉ huy từ thuở đi học về làm vợ Nguyên. Yêu thương vợ, Nguyên gần như chấp nhận những điều kiện mà Quy đưa ra.

- Anh không được tiêu xài không có kế hoạch. Tiền bạc thời buổi này cần phải chất chiu để mua một căn nhà.

Nguyên chống chế:

- Nhưng nhà của bố mẹ cho mình mà. Trước sau thì nó cũng thuộc về mình. Mình mua nhà làm gì nữa?

Mỗi lần Nguyên phản đối một điều gì, Quy luôn luôn trả lời:

- Em nói anh có nghe không?

Những cuộc nhậu thời độc thân dần lui vào quá khứ từ ngày có Quy. Bạn bè gọi điện, Quy trả lời rất nhỏ nhẹ: "Em có cấm anh điều gì đâu. Đó là sự tự nguyện mà". Chiếc điện thoại di động không còn là phương tiện liên lạc hữu ích của thời đại thông tin bùng nổ nữa. Nó trở thành công cụ kiểm soát chồng. Việc ngồi trước ti vi xem vợ lúc đầu là thú vị, khi hết giờ làm việc ở đài, Nguyên mới chở vợ về. Quy rất vu vơ: "Em mặc chiếc áo màu xanh lên ti vi có đẹp không anh?". "Đồ anh biết hôm nay em tô son màu gì?".

Đời sống là những hên hò cuống quýt, còn là sự hoàn thiện của cho và nhận. Với Nguyên, anh từng hứa với Quy khi có được Quy bên cạnh cuộc đời mình, Nguyên sẵn sàng nghe theo lời Quy. Anh đã hứa như thế trong một buổi chiều mát mẻ, khi hai người dạo chơi ở ngoại ô, không gian là những đồng lúa đang lên xanh, gió cứ thổi, gọi cho những vạt lúa lao xao như sóng. Sống với nhau rồi quen. Bạn bè kháo nhau: "Thôi đừng có rủ thẳng Nguyên đi nhậu nữa, bà chẳng Nguyên biết được thì nó ra hè nhà mà ngủ", có người còn đùa cợt

với Nguyên: "Này, bà xã của mày làm gì mà mày sợ dữ vậy?". Lúc đầu là đùa, nghe xong cười, bỏ qua. Nguyên còn chống chế: "Tao sợ vợ tao chứ tao sợ vợ mày sao mà nhiều chuyện quá vậy?". Rồi Nguyên bỗng ngạc nhiên, là một tên đàn ông to lớn như mình tại sao bỗng dưng lại sợ một người đàn bà nhỏ xíu như thế? Quả thật cuộc sống là những điều tưởng chừng như vô lý mà thực ra lại có lý.

Thời gian trôi biệt giống như những cơn mưa qua, rồi tạnh. Lớp trẻ lớn lên, chúng lại thế chỗ của lớp trước. Trong đài truyền hình của Quy cũng vậy, vừa có thêm một số bạn trẻ tuyển vào để làm phát thanh viên. Quy về nói với Nguyên:

- Em sắp được đi Đà Nẵng học khoá biên tập ba tháng. Anh có mừng không?

Nguyên nói đùa: Mừng.

- Ừ, không mừng sao được khi mà bạn bè rủ đi nhậu không bị vợ ngăn cản. Hàng đêm không phải ngồi trước ti vi để xem vợ mình nói năng. Chưa hết, rồi mặc sức quăng quần áo tứ tung trong nhà, ngủ không chịu đánh răng, sáng không chịu chải đầu. Anh có ba tháng tự do đó. Sướng chưa?

Chuyến xe lửa đêm dừng lại 10 phút. Tay Nguyên vấy trong bóng đêm Quy không nhìn thấy. Những ngọn đèn đường ngả màu vàng chiếu rọi khiến cho con đường có chút gì đó như một bài thơ. Ba năm sống bên nhau, chưa bao giờ hai vợ chồng xa nhau một bước, chưa bao giờ Nguyên làm điều gì trái ý vợ. Giờ đây anh chỉ có một mình trong lòng thành phố như anh đã từng ao ước là lúc nào đó mình sẽ thật tự do như con chim. Nguyên sẽ không sợ Quy nhăn nhó khi chiếc đồng hồ đã chỉ đúng 9 giờ tối mà anh chưa về, bởi mâm cơm chỉ được dọn ra khi chỉ có hai người. Còn nếu hôm nào Quy

trực đêm trên đài, thì bữa cơm lại sớm hơn thường lệ.

Nguyên không về nhà vội. Bởi đâu có ai nhắc nhở sự trở về của anh đâu? Đêm đã đưa Quy đi xa, Quy còn đi xa ba tháng xa lắc nữa kia mà.

Quán lẩu nằm nép mình dưới tán cây me lớn. Chủ quán đã chọn cho quán một cái tên cũng rất dễ thương: "Quán cây me". Những Ngạn, Tuy, Hà... đủ những thằng bạn nhậu đều có mặt. Tiếng cười vui ầm ĩ:
- Hôm nay thằng Nguyên phải say. Say cho bỏ những ngày sợ vợ.
Say cho những ngày bị cấm uống.

Nguyên uống. Nhưng thói quen uống bia cho say đã mất. Anh nhận ra chốn này không phải chốn của mình. Say để làm gì? Trước mặt anh là những gương mặt đỏ gay vì rượu. Nguyên nói:

- Thôi! Tao về.

- Vợ mày có nhà đâu mà về?

Căn nhà thiếu bóng đàn bà rộng thênh thang. Trên chiếc bàn nhỏ đầu giường là tấm giấy Quy ghi chi tiết những điều Nguyên cần nhớ: "Em đã đặt cơm tháng cho anh. Quần áo dơ, nhà sẽ do chị Kim bên cạnh qua phụ giúp. Anh cứ coi như còn độc thân. Khi nào nhớ em thì anh gọi điện kẻ người ta gọi anh là ông chồng sợ vợ".

Anh phì cười. Không biết chiếc điện thoại di động Quy mang theo bên người có mở máy không? Và không biết tàu có vào khu vực có sóng điện thoại? Nguyên nhấn đại vào những con số. Tiếng Quy bên kia: "Làm gì khuya khoắt mà anh gọi điện cho em, bộ anh sợ em kiểm tra hả... ông sợ vợ". Nguyên thì thảo trong máy, tiếng anh theo gió đến tận toa tàu của Quy: "Anh đâu có sợ em, anh chỉ nhớ em thôi. Mới có một buổi mà anh buồn quá. Anh đi Đà Nẵng vào tuần

sau nhé". Tiếng Quy cười ròn tan: "Không khéo mấy ông bạn của anh lại nói em bắt anh đi Đà Nẵng như bắt anh ngồi trước ti vi...".

Phan Thị Tàn

Xa lắc đường quê

Tôi yêu Hoan. Đó là điều đương nhiên như thể mặt trời hàng ngày vẫn mọc ở phương Đông. Cuộc sống bây giờ đâu có đổi thay, thì tất cả những người yêu nhau trên thế gian này đều có một giấc mơ của riêng mình là được sống trong cỏi riêng tư hạnh phúc với người mình yêu dấu. Tôi cũng vậy thôi. Giấc mơ được thức dậy khi nắng chưa tràn vào cửa của ngôi nhà, sẽ nhìn thấy Hoan bên cạnh đang hồn nhiên ngủ. Rồi tôi sẽ vào bếp nhóm lửa, nấu nước pha bình trà buổi sáng, để anh uống trước khi đi làm.

Anh nói: "Lấy anh em phải làm dâu". Dĩ nhiên là tôi không hình dung nổi là khi bước chân vào căn nhà của anh ở miền quê xa lắc, tôi sẽ phải sống như thế nào với gia đình anh. Khi tôi hỏi Hoan điều đó, Hoan cười vui: "Em yên tâm đi. Mẹ anh hiền lắm. Chẳng có ai bắt nạt em đâu?". Anh nói thì tôi đành nghe vậy thôi.

Hoan bảo: "Tại sao người ta cứ tất bật cưới nhau vào mùa đông? Lúc đó kiếm cho ra một nhà hàng ưng ý để tổ chức tiệc cưới cũng khó, thậm chí kiếm cho được xe cộ làm lễ cũng chẳng đơn giản tí

nào. Hay là hai đứa mình tổ chức cưới vào mùa hè di Thảo?"

Tôi đã phải mở tròn xoe đôi mắt ra nhìn anh: "Cưới à ? Nhưng em chưa hề biết gia đình anh như thế nào." Hoan xoa xoa đôi bàn tay cho nóng, rồi áp đôi bàn tay đã được làm nóng theo cách của anh lên mặt tôi, nói: "Hôm nào anh và em về quê anh chơi một chuyến. Sau đó em xin chuyển công tác về Trạm xá xã gần nhà. Chắc chắn nhìn thấy mặt cô dâu trưởng xinh đẹp như em, mẹ anh sẽ vui lắm."

Hoan nói làm tôi ngạc nhiên: "Gì mà dâu trưởng dâu phó?. Em chẳng biết làm dâu đâu." Anh lại cười: "Nhà khéo đẻ ra tới 3 ông con trai.

Anh là con đầu nên dĩ nhiên em là dâu trưởng. Phải không ?"

Quả thật tôi vẫn ngỡ Hoan nói đùa với tôi cho vui khi phong cho tôi chức dâu trưởng trong nhà của anh. Bởi cuộc sống đã thay đổi nhiều so với vài chục năm trước, khái niệm làm dâu gần như có thể coi là một kỷ niệm từ thế hệ ông bà của chúng tôi. Vì thế tôi đã pha trò cùng Hoan: "Em làm dâu trưởng thì các dâu thứ phải lo tuân lệnh em, anh há?". Bởi tôi nghĩ, yêu nhau, chọn ngày lành tháng tốt tổ chức cưới, sau đó lại bắt đầu tạo lập cuộc sống gia đình riêng của mình, mỗi người đều có một công việc riêng thì khái niệm làm dâu thật ra chỉ là nói vui. Gặp những đứa bạn đã có chồng con, đứa nào cũng chọn cách thuê nhà, ở chung cư hay là ở tập thể cơ quan chứ hiếm ai chọn phương án về nhà chồng để sống. Còn Hoan của tôi thì luôn gọi cho tôi không gian làng quê của anh: "Này nhé. Em sẽ gặp những hàng rào dâm bụt xanh đến đẹp. Buổi sáng nắng cứ chen trên những hàng cau mà len vào nhà giống như đang thả những tấm lụa. Em sẽ nghe đủ loại hương hoa thoảng trong đêm mùi rất lạ. Bảo đảm em không hề buồn đâu."

Tôi cản nhand anh: "Tại sao anh cứ nản nì bắt em về nhà anh ở như

vậy? Anh định cười vợ về làm người hầu à?". Anh lắc đầu: "Không phải thế đâu. Anh yêu em và cũng yêu cả mẹ nữa. Anh thì đi công tác xa tới ngày, lấy vợ rồi không về thì mẹ buồn. Mẹ lại chẳng có con gái, chắc chắn là mẹ rất thương yêu em."

Anh tử tế mãi khiến cho tôi phải thu xếp công việc theo anh về quê một chuyến.

Là con gái thành phố, thỉnh thoảng tôi có tham dự những chuyến cắm trại dã ngoại với bạn bè về các miền quê. Những lúc như thế tôi luôn có cảm giác nhẹ nhàng. Bởi những cánh đồng quê, những vườn cây và cả những con đường đất nhỏ nhà quê là cả sự yên bình.

Những lần dạo chơi kia tôi không hồi hộp như khi theo anh đi trên chuyến xe lần này. Tôi cố tưởng tượng mà vẫn không hình dung nổi rằng tôi sẽ chạm gặp điều gì khi bước chân vào nhà anh.

Cuối cùng thì xe cũng dừng lại giữa lộ. Tôi bước theo anh trên con đường dọc bờ sông. Những hàng tre xanh cao, gió thổi vào những cây tre khiến chúng va vào nhau tạo ra những âm thanh kéo kệt. Anh dành mang hết đồ trên tay tôi, nói: "Hết hàng tre này là tới nhà anh". Còn tôi thì lại mang trong lòng mình một tâm trạng hồi hộp.

Hoan khó mà hiểu rằng tại sao tôi lại trốn anh. Anh cũng chẳng bao giờ biết chuyện gì đã xảy ra trong hai ngày tôi ở nhà anh. Con đường đến nhà anh băng qua lũy tre làng, cứ vang ra những âm thanh kéo kệt khi gió thổi giờ đã trở thành con đường quê xa lắc đối với tôi.

Hôm đó, sau khi đưa tôi về nhà, anh lại vội vã trở lại thành phố bởi công việc của anh không thể bỏ dở dang. Còn mình tôi với ba mẹ anh, với hai đứa em trai anh và cả khu nhà rộng thênh thang. Căn nhà rất cổ với mái ngói đen vì chịu mưa gió lâu năm, những tảng rêu

xanh bám trên vách tường. Bên trong là một bàn thờ cũng đã xưa. Trên bàn thờ là những bài vị của bao nhiêu người trong dòng tộc nhà anh đã qua đời, được bày lên thờ cúng.

Tôi thức dậy buổi sáng đầu tiên trong nhà của anh bởi tiếng ho húng của mẹ anh. Bà đã già lắm rồi, mái tóc trắng bạc như sương bay.

Một ngày của tôi ở nhà anh là một ngày bận rộn với biết bao nhiêu là hàng xóm tới thăm. Họ tới để xem mặt người vợ tương lai của anh.

Tôi khá bất ngờ vì liên hệ dòng tộc của anh tại quê nhà khá rắc rối.

Hết bên ngoại tới bên nội lần lượt ghé, kể cho tôi nghe mọi chuyện

trên đời. Cho đến khi chiều xuống, mẹ anh đã chuẩn bị một mâm cơm nhỏ, đem bày lên bàn thờ. Bà nói: "Con lạy tổ tiên đi con." Còn tôi có một cảm giác ngại ngại gì đó mà không diễn tả được.

Trước khi tôi về, đêm đó mẹ anh kêu tôi ra ngoài sân nhà, trên một chiếc chõng tre phơi sương nắng là chỗ để ngồi ngắm vườn. Bà vừa nhai trầu, vừa nói chuyện với tôi.

Nếu anh nghe được câu chuyện mẹ anh nói với tôi chắc anh sẽ hiểu tại sao tôi đã để lại cho anh một bức thư, rồi trốn biệt anh. Tôi không thể đưa đôi vai nhỏ bé của mình làm một người "dâu trưởng" đúng nghĩa trong căn nhà rêu phong được gìn giữ bao đời của anh.

Theo lời của mẹ anh thì anh là người cháu đứng đầu của dòng họ, có nghĩa vụ thừa kế hương hỏa. Theo quy định của dòng họ anh thì vợ anh sẽ là dâu trưởng của cả họ. Dâu trưởng phải nhớ đủ trên 20 đám giỗ lớn nhỏ trong họ, phải chăm sóc bàn thờ tổ tiên, phải sinh một đứa cháu trai tiếp tục nối dòng...

Đêm lạnh hơn bởi những ngọn gió sông mang hơi nước thổi vào.

Nhưng khi mẹ anh nói, tôi không thấy lạnh mà có cảm giác như mình đang ngồi trên một lò lửa. Tôi lại nghe bà kể chuyện cô Thơm nào đó

ở làng trên rất yêu anh, đã được bà chọn vì cô là người cùng xóm, lại là con gái quê chịu thương chịu khó. Nhưng bà không ngờ là anh lại thương yêu tôi, đem tôi về. Mẹ anh chậm rãi nói, không vội vàng. Bà càng nói lòng tôi càng buồn mênh mông.

Lá thư của tôi chắc anh đã đọc: "Không phải em không yêu anh. Nhưng anh hãy quay về nhà lấy cô Thơm cho mẹ anh vui lòng. Chỉ có cô Thơm mới có thể thay anh hoàn tất nhiệm vụ gia đình. Còn em thì không thể."

Anh có đi tìm tôi không, tôi không biết. Nhưng tôi đã xin chuyển công tác về một nơi xa anh rồi. Tôi đang tập lãnh quên anh. Tôi không hiểu rằng tôi có thể lãnh quên được không?./.